

မိမိတို့အား

ချစ်

အကူအညီတောင်းခံ

ကျေးလက်ပျော်ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုစစ်စစ်

သစ္စာငင် ရစ်ခွေတိုးစေမကွယ့်
ချစ်အကျိုးကိုတဲ့ ထမ်းရွက်ဆောင်

ကြည်သာစရာ ပြုံးကာကြည့်ပါရော
ထိမယ့်ခလုတ် ရှောင်ဖယ်ဝေး

*** ညားသူတိုင်းလည်း ချစ်စေပေါ့
ချစ်သူတိုင်းလည်း ညားစေပေါ့
သည် စိတ်ထား မြတ်အမွန်နဲ့
ဂေါ်ဖို့ဖို့ စာနဲ့ ပြောင်
ကလောင်ရဲ့ အစွမ်းမို့။

ရေးချက်တွေ သွေမဖည်ရပါဘူး
ဖတ်ကြသူ ရယ်ရွှင်သောလျှင်ဖြင့်
ရေးရသူ ကိုရွှေတောမှာ တော့

မမောပေါင် ဘဝင်ချမ်းလို့ ရယ်
(အဟမ်း. . .) လန်းရတယ်ဗျို့။။

‘ဟဲ့ကောင် မောင်ချစ်

မရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး
ဘာလဲ။ နင်က မနှင်းမြိုင်ကို

ဒီမှာ . . . ဒီမှာ

နင် . . .

ဟိုလင်္ကာကို မကြားဖူးဘူးလား’

ဝါသနာဘာဂီ၊ ဆက်တိုင်းမှီဟူ၍ ဆိုကြပြောကြသည် ။

လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးဟူ၍ လည်း ဆိုကြပြောကြပြန်ပါသေး
၏။ ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည် ဖြစ်စေ၊ လူတိုင်းလူတိုင်း၌ သိသိ
သာသာဖြစ်စေ၊ မသိမသာဖြစ်စေ၊ အနည်းဆုံးတော့ ဝါသနာတစ်မျိုး
လောက်တော့ ရှိတတ်ကြစမြဲ။

မြိုင်သေလာမည်သော မြို့နယ်တစ်နယ်လောက်နီးနီးရှိသည့်
ကျေးရွာကြီးမှာ တော့ အပျိုဟိုင်းကြီး ဒေါ်သာရွှင်ဆိုသည် က အနွတ္တသ
ညာနှင့် ကိုက်ညီလှစွာပင် အမြဲလို ရွှင်လန်းမြူးရွှင်တတ်ပြီး အဖော်မစုံ
သေးသော ကာလသမီး ကာလသားတို့ ၏ မှီခိုအားထားပြုစရာ ပုဂ္ဂိုလ်

ကျော်ဟု ဝိတ္တာရချဲ့ရလျှင် မှားမည်မထင်။

သူမ၏ ဝါသနာကား ကြင်ဖော်မှာ ကြင်ဖော်ဖက် ကင်းမဲ့နေသူတို့ အတွက် ခွိယံ ခွိယံဖြစ်သွားရလေအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးလေသော အောင်သွယ်သမ္မုပင် ဖြစ်ချေ၏။ သူစွမ်းဆောင်ပေးသဖြင့် အဖော်မစုံသူတို့ အဖော်စုံသွားကြလေကာ သားတွဲလောင်း သမီးတွဲလောင်းတွေ ဖြစ်သွားကြသူတွေ မရှား။ ဝါသနာနှင့်လိုက်လျောညီထွေစွာ လုပ်ဆောင်ပေးလေတိုင်း အောင်မြင်မှုမရသည် ဟူ၍ မရှိ။ ခြွင်းချက်အနေနှင့်ကတော့ ခုထက်တိုင် မစွဲသေးတာက သူမကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

‘ဒါကတော့အေ ဆံသဆိုင်းတွေက ဆံပင်ညှပ်သမားတွေလိုပေါ့၊ သူတစ်ပါးကို ဘယ်ပုံစံကြိုက်သလဲ၊ လိုက်ဖက်မယ့်ပုံစံကို လှတပတဖြစ်အောင် ရွေးချယ်ညှပ်ပြုပေးနိုင်ပေမဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှပအောင် ညှပ်မပေးနိုင်သလိုပဲပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူများအကျိုးကို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ ဟာပဲ၊ တစ်နေ့တော့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ဟာ ကိုယ့်ဆီကိုရောက်လာဦးမှာ ပါ”

ဒါကသူမအပေါ် စကားစလာလျှင် သွေးတိုးစမ်းလာလျှင် ခြေခြေမြစ်မြစ် ပြန်ပြောတတ်သောစကား။ သည် တော့လည်း သူမအပေါ် ယုံကြည်စိတ်တွေလွှမ်းလာကြသည် ။ အားကိုးမှုတွေ အလှိုင်းတကြီးဖြစ်လာကြသည်။

ညနေရီ နေညိုချမ်းဆိုလျှင် သူမအိမ်မှာ ကာလသမီးတွေ တရုံးရုံး။

ကာလသမီးတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်ပြန်သေး။ လူပျိုပေါက်ကာလသားတွေကလည်း ဟိုအကြောင်းပြ သည် အကြောင်းပြနှင့် ဝင်လာမစဲတသဲသဲ။ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်တွေ ကိုယ်စီနှင့်ပဲလာလာ ဒေါ်သာရွှင်ကတော့ အားလုံးအပေါ် လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေဟူ

သော စိတ်ဓာတ်ကို အရင်းခံလျက် အစွမ်းကုန်အကျိုးဆောင်ပေးလျက် ရှိသည် သာတည်း။

တစ်ညနေခင်း...။

အပျိုကြီးဒေါ်သာရွှေတစ်ယောက် မယ်ဇေလီပင်ခြေရင်း၌ အရုဏ်ဆွမ်းချက်ရန်အတွက် ဆန်ကိုပြာတီးပြီး စပါးလုံးတွေရွေးနေခိုက် သရဲရုပ်က အဘခေါ်ရမည့် မောင်ချစ်ဆိုသော ကာလသားတစ်ဦး ရောက်လာသည် ။ ခုတလော မကြာခဏ သုံးရက်ခြား လေးရက်ခြားဆို သလို ရောက်ရောက်လာတတ်သော မောင်ချစ်အား အကဲခတ်ကြည့်ရာ မှ မိန်းမလိုချင်၍ ရောက်လာမှန်း အတွေ့အကြုံအရ ဒေါ်သာရွှင် သတိ ထားမိလေ၏။

‘ဟဲ့... မောင်ချစ်၊ နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘အဲ... နေဦး၊ ကျုပ်အဘ ပိုးမထိခင် နှစ်နှစ်က မွေးတာဆိုတော့ အင်း... အစိတ်ကျော်ပြီပေါ့ဗျာ’

‘ခုထိ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးပေါ့’

‘မကျသေးပါဘူးဗျာ၊ လူပျိုပဲရှိပါသေးတယ်’

‘ဟဲ့... နင့်ဒီအရွယ်ကို လူပျိုလို့ မခေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ လူပျိုဟိုင်းထဲကို ဝင် လာပြီ၊ ဒီမှာ မသေမချင်းမှတ်ထား၊ ကာလသားဖြစ်ပြီဆိုရင် အသက် အစိတ်လောက်မှာ မှ ပုခက်မချိတ်လောက်ဘူးဆိုရင် ဖွတ်ကျားပဲ မောင် ချစ်၊ နင်ဟာ ဖွတ်ကျား’

‘အယ်... ဒေါ်သာရွှင်ကြီးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီဗျာ၊ ကျုပ်က မိန်းမ ကောင်းမိန်းမမြတ်ဝီသတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မလောင်းလျာကို မျက်စိထဲမှ မတွေ့သေးလို့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီအရွယ်ရောက်လာခဲ့ရတာ’

ကိုယ့်သရဲရုပ်ကိုမှ ကိုယ်အားမနာ။ ၎င်းကို၎င်း ရွှေမင်းသားပမာထင်မှတ်နေရှာသော မောင်ချစ်၏ ကျောက်ပေါက်မာမျက်ခွက်ကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်သာရွှင်ခမျာ နှာခေါင်းရှုံ့သွားရလေသည်။ ။

‘ဒါဖြင့် နင်မျက်စိကျလောက်တဲ့ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ဝိသတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် နင်ယူမှာ လား မောင်ချစ်’

‘ဟာ... ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့် ဒေါ်သာရွှင်ရယ်၊ ဒါမျိုးဆို မောင်ချစ်တို့ က လာထား အဘွားပဲခင်ဗျ၊ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး ဒေါ်သာရွှင်ကြီး ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ထားလို့ လဲဟင်၊ ပြော... ပြော... စမ်းပါဗျာ’

မောင်ချစ်၏ အသွင်က အမဲရိုးဟူသော အသံကိုကြားလိုက်ရသည့် သုနက္ခောသတ္တဝါပမာနှယ် နှာခေါင်းထိပ်ရဲရဲနီကာ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာခဲ့သည်။ ။

‘တို့ မြိုင်သေလာရွာရဲ့ အရှေ့ချောင်းထဲက မနှင်းမြိုင်ကလေးလေဟယ်၊ နာမည်ကလေးကလှသလို သူ့ရုပ်သူ့ရည်ကလည်း ဘာမှ ကို ပြောစရာမရှိဘူး၊ အပြောအဆိုလည်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ အိမ်တွင်းမှုမှာ လည်း တကယ့်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးဟဲ့’

ဒေါ်သာရွှင်၏ ဇာတ်ပို့လေသံကို နားဆင်ရင်း မောင်ချစ်လည်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလေရာ သရဲရုပ်မှ သည် ဘီလူးရုပ်သို့ ပြောင်းသွားလေသလိုလို။

‘နေ. . . နေပါဦး ဒေါ်သာရွှင်ကြီးပြောတဲ့ မနှင်းမြိုင်ဆိုတာဟာ တစ်မြန်နှစ်က အရက်နာကျပြီး ကြွသွားတဲ့ ရွှေပန်းတောရွာသားညွန့်တင်ရဲ့ မယားမဟုတ်လား’

‘သေချာတာပေါ့ မောင်ချစ်ရယ်၊ သိပ်ကိုသေချာတာပေါ့’

‘ဟာဗျာ၊ ကျုပ်က အပျိုမှတ်လို့ ၊ လက်စသတ်တော့ မုဆိုးမနဲ့ ကျုပ်
ကို ချိတ်ပေးနေတာကိုး’

‘ဟဲ့ကောင်. . . မောင်ချစ်၊ ငါကသဘောလောက်ပြောနေတာ၊ ချိတ်
ပေးတဲ့ အဆင့် ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာလဲ နင်ကမနှင်းမြိုင်ကို
လင်သေမုဆိုးမလေးမို့ အထင်သေးပြီး သဘောမကျဖြစ်နေတာလား၊ ဒီ
မှာ . . . ဒီမှာ နင်ဟိုလင်္ကာကို မကြားဖူးဘူးလား’

‘ဘယ်လင်္ကာလဲဗျာ၊ လုပ်စမ်းပါဦး’

‘ဘယ်လင်္ကာလဲဆိုတော့. . .

တစ်ခုလပ်နဲ့ တစ်လင်ကွာ

အပျိုစစ်နဲ့ မလဲပါ

သူ့ထက်သာရဲ့ မုဆိုးမ

အိမ်ထောင့်သူဝ ပြည့်အဝ’တဲ့ မှတ်ထား၊ မုဆိုးမဆိုတာ နာမည်အရ
သာဆိုတာ၊ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ထမ်းပိုးကျင့်ပြီးသားနွားလို
ဆီဝပြီးသွားတဲ့ ဒယ်အိုးလို ခိုင်းလို့ ကြော်လို့ အင်မတန်မှ ကောင်းပေ
တာကလား’

အကွက်ကျကျ ချက်ကျကျနှင့် အခြေအမြစ်ပိုင်ပိုင် စကားဥပမာလှိုင်
လှိုင် လုပ်ချ လိုက်လေတော့ ငနဲသားမောင်ချစ် စိတ်ယိုင်ယိုင်ဖြစ်သွားရ
သည် ။

‘ပြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော် မောင်ချစ်၊ တကယ်တမ်းလေ့
လာကြည့်ရင် မနှင်းမြိုင်ကလေးက ကံအကောင်းအကြောင်းမလှလို့

သာ မုဆိုးမဘဝရောက်နေရရှာတာ၊ တကယ်တော့ မြိုင်သေလာရဲ့ ကွမ်း
တော်ကိုင်း၊ ပန်းတောင်ကိုင်း အပျိုကလေးတွေထက်စာရင် ရုပ်ရည်ရူပ
ကာရော ကိုယ်လုံးအရွယ်အစားရော ပြောပုံဆိုပုံ သွားပုံလာပုံရော အစ
စအရာရာသာတယ်လို့ ငါထင်တယ် မောင်ချစ်’

သတ္တဘာဂ ဖူးစာရေးနတ်သားစုတေ၍ များ ဝင်စားလေသည် မသိ။
အပျိုကြီးဒေါ်သာရွှင်၏ အပြောအောက်၌ မိန်းမလိုချင်စိတ် ရွှံ့ပိုးထိုးမှုကို
အောင့်အည်းမြိုသိပ်ထားရသည့် မောင်ချစ်ခမျာ
တံတွေးတဝှပ်တဝှပ်မြိုရင်း နစ်မျောသွားမိလေတော့သည်။ ။

‘ဒါ့ထက် ဆုံးသွားတဲ့ သူ့လင် ဟိုရွှေပန်းတောရွာသားညွန့်တင်ဆို
တာ တော်တော်လေးဆိုးသတဲ့ ဆို’

‘ဆိုးတာတော့ မပြောနဲ့ မောင်ချစ်ရေ၊ ဒေဝဒတ်တောင် ဆလံသရမ
ယ့်လူစားကွယ့်၊ သူများ သားပျိုသမီးပျိုကို ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး၊ မရရ
တဲ့ နည်းနဲ့ ယူထားပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရကောင်းမှန်းလည်း မသိဘူး၊
သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့၊ ကဇော်သမား၊ လောင်းကစားသ
မားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အိမ်ကိုလည်း မကပ်၊
ကိုးကျင်းကိုးကျင်းလျှောက်သွား၊ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ အပျော်အပါး
လိုက်စားနဲ့ ကြာတော့လည်း သင်ပြုသောကံ သင်၏ ထံ၊ ပဲ့တင်ပြန်လာ
မည်ဆိုသလို နောက်ဆုံးတော့ သေချင်းဆိုးနဲ့
ကာလနာတိုက်တော့တာပါပဲဟယ်’

‘အင်း. . . ဒီလိုဆိုတော့လည်း မနှင်းမြိုင်ကလေးခမျာ ကိုယ်ရိတာ
သာအဖတ်တင် လင်ဆိုးမယား တဖားဖား ဖြစ်နေရရှာတာပေါ့၊ သနားစ
ရာကလေးပါလား ဒေါ်သာရွှင်ကြီးရယ်’

ငနဲသားမောင်ချစ် စိတ်ညွတ် လာပြီဆိုတော့ သတ်ကွင်းထဲဝင်လာ

သည့် သားကောင်အား ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်း ရွေးနေသည့် တောမုဆိုးအလား လိုရင်းရောက်မည့် စကားလုံးတို့ ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ။

‘မှန်တာပေါ့ မောင်ချစ်ရယ်၊ သိပ်ကိုသေချာတာပေါ့၊ သည် လိုမျိုး သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ဆယ်ယူလိုက်တာ၊ ကယ်တင်လိုက်တာဟာ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ ချီးမွမ်းထောပနာပြုရတဲ့ လုပ်ရပ်ပါကွယ်၊ အဲသလိုသာ သူ့ဘဝကို အဖတ်ဆယ်တဲ့ သဘောနဲ့ ယူလိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ထဲ တကယ့်ကို ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားလိမ့်မယ်၊ အရင်လင်ဆိုးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ငါအခုရတဲ့ လင်ဟာ တကယ့်ကို သူတော်ကောင်းကြီးဆိုပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ထားမှာ ဟဲ့၊ ကိုးကွယ်ထားမှာ ဟဲ့၊ သိရဲ့ လား၊ သားသမီးရလာရင်တောင် သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရားမှတ်မယ့်မိန်းမ’

‘ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်သာရွှင်ရယ်၊ ခက်တာက...’

‘ဟေ့... ခက်တာ၊ ဟုတ်လား၊ ဘာများ ခက်နေလို့ တုန်း’

‘အင်း... ခက်တာက မနှင်းမြိုင်မှာ တခြားဘာမှ ပြောစရာ ဆိုစရာ တွေမရှိပေမဲ့ မုဆိုးမဆိုတာကလေးက ခက်နေတာ’

သည် စကားကြောင့် ပွဲတိုင်းအောင်ပွဲရနေသော အောင်သွယ်တော်ကြီး ဒေါ်သာရွှင်အဖို့ မျက်စပ်ပိုးဝင်သကဲ့သို့ စပ်ဖျင်းဖျင်းကလေး ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ကိစ္စမရှိ။ ဘယ်ကွေ့ရောက်လျှင် ဘယ်တက်ကိုသုံးရမည်ဆိုသည် ကို နပ်နေပြီးသား။

‘ဒီမယ် မောင်ချစ်၊ နင်ပြောနေတဲ့ ဟာဆိုတာ လူတွေပေါက်ပန်းဈေးပြောတဲ့ စကားဟဲ့၊ မုဆိုးမဆိုပေမဲ့ မနှင်းမြိုင်ဟာ ကလေးမွေးဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အပျိုဆိုတာမျိုးဟာလည်း ကလေးမမွေးဖူးသေးတဲ့ သူတွေကို ပညတ်ထားတာ’

‘သည် တော့ ကလေးမမွေးဖူးသေးတဲ့ အချက်ကို ညီမျှခြင်းဆွဲလိုက်ရင် လင်သေပြီးလို့ မုဆိုးမဖြစ်သွားရပေမဲ့ အပျိုနဲ့ တော့ သိပ်မထူးပါဘူးဟယ်၊ နောက်ပြီး မနှင်းမြိုင်အသက်က ဘာရှိသေးတာမှတ်လို့ ၊ နင့်အသက်ထက်တောင် ငယ်သေးတယ်၊ ဒီကနေ့ ဘာနေ့လဲ’

‘ဒါဆို မနေ့တုန်းကကျတော့ရော’

‘အဲဒါကြည့်ပေရော၊ မနေ့ကနဲ့ သည် ကနေ့ တူသေးလား၊ ဘယ်တူမှာ တဲ့ လဲ မောင်ချစ်ရယ်၊ ဒီလိုပဲ အတိတ်ကမနှင်းမြိုင်နဲ့ အခုလက်ရှိ မှာ ရှိတဲ့ မနှင်းမြိုင်ဆိုတာ မတူတော့ပါဘူး၊ လက်ရှိစိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ဆိုတော့ အသစ်မှ အသစ်ပါပဲဟယ်’

‘အင်း... မင်းဒုံးမဝေးတော့ဘူး မောင်ချစ် ဒုံးမဝေးတော့ဘူး’

‘တောက်... မနှင်းမြိုင်သာ မုဆိုးမ မဟုတ်လို့ ကတော့ဗျာ’

‘ဟယ်... လာပြန်ပြီ ဒီစကား၊ ကိုင်း... ဒီတော့ နင့်ကိုငါရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် ရွာဘုရားပွဲမှာ ဇာတ်သွင်းတော့ ကွမ်းယာလာရောင်းတဲ့ ဟိုဟာမတချို့နဲ့ ကောက်ရိုးပုံသွားကြတဲ့ အထဲမှာ နင်လည်း ပါတယ်ဆို၊ မလိမ့်နဲ့ ၊ နင်နဲ့ အတူပါတဲ့ ကေကြီးဆိုတဲ့ အကောင် ငဲ့ကို ဖောက်သည် ချပြီးပြီ’

မောင်ချစ်ခမျာ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံလိုက်ရသည့်အလား မျက်ကလဲဆံပျာ ဖြစ်သွားရသည် ။

‘အဲ... အဲ... တစ်... တစ်ခါတည်းပါပဲဗျာ’

‘တစ်ခါမကလို့ ဘယ်နှစ်ခါဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါဖြစ်ဖူးတာနဲ့ တင် နင်ဟာ လူပျိုမစစ်တော့ဘူး မောင်ချစ်’

မောင်ချစ် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ သည် အရိပ်အကဲကိုကြည့်လျက် ဒေါ်သာရွှင်အဖို့ ပွဲသိမ်းရိုးသွင်းရပါတော့မည်။

‘ဒါပဲပေါ့မောင်ချစ်ရာ၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မယားမပြနိုင်လို့ လူပျိုလို့ အပေါ်ယံကြော ထင်မြင်ပြောဆိုနေကြပေမဲ့ တကယ်တော့နင်ဟာ လူအိုဖြစ်သွားပြီဆိုတာ နင့်ကိုနင်သိမှာ ပါ မောင်ချစ်၊ မုဆိုးမဖြစ်တဲ့ မနှင်းဟာလည်း အအို၊ မင်းဟာလည်း လူအို၊ လူသိရှင်ကြားဟုတ်တာ မဟုတ်တာသာ ကွာချင်ကွာလိမ့်မယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ အအိုတွေချည်းပါပဲ’

‘ဟုတ် လိုက်လေဗျာ၊ မှန် လိုက်လေဗျာ’

‘ဟုတ်ရမှာ ပေါ့၊ မှန်ရမှာ ပေါ့၊ ငါကအမှန်တွေချည်း ပြောတာကိုး၊ အအို... အအိုချင်းထပ်တော့ အရှုံးမရှိဘူး၊ မြတ်ပါတယ်ဟာ၊ မနှင်းမြိုင်ကို နင်သဘောမကျရင် ကြာတော့ နောင်တရသွားလိမ့်မယ်၊ ငါကနင့်အပေါ် စေတနာထားလို့ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တောင့်၊ အပြုအစုမှာ ထိပ်တန်း၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းခန်းမှာ လည်း မျက်နှာလွဲရတဲ့ သူကို ရှာပေးနေတာ၊ ဂျီအိပတ္တများ နေရင် သူများ တကာတွေလက်ထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်၊ မိန်းကလေးတွေအတွက် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါဟာ သိပ်ကိုအရေးကြီးတယ်’

စကားလုံးမြားချက်တွေ၏ ဒဏ်ကို မောင်ချစ် ဆက်လက်တင်းခံနိုင်ဟန်မတူတော့။

‘တောက်... တော်ပါတော့ ဒေါ်သာရွှင်ရယ်၊ ဒီလောက်ဆိုကျုပ် နားလည်သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ကျုပ် သူ့ကိုပဲရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ’

‘အေး... ဒီလိုမျိုး ငါ့စေတနာကို နားလည်သဘောပေါက်မှ ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်၊ ဒါ့ထက် ပတ္တမြားမှန်လျှင် အနာမကင်းတဲ့ ၊ သည် တော့ မနှင်းမြိုင်မှာ လည်း အားနည်းချက်တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ရှိမှာ အမှန်ပဲ’

‘ဒါဆိုရင် ဘာများ လဲဗျာ၊ ပြောပါဦး၊ ကြိုသိထားတော့ ကောင်းတာ ပေါ့’

သည် လိုအမေးရှိလာတော့လည်း ဒေါ်သာရွှင်အနေဖြင့် ခြွင်းချန်မထားခဲ့ပါ။ မနှင်းမြိုင်၌ ရှိသော အားနည်းချက်တစ်ခုကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ။ စကားဆုံးလေသော် မောင်ချစ်လည်း သုတ်ခနဲ နေရာမှ ထလစ်သွားပါလေသတည်း။ သို့ဆိုလျှင် ဒေါ်သာရွှင် ဘာများ ပြောလိုက်ပါသနည်း။ ။ ဟုတ်ကဲ့ အောက်ပါအတိုင်းပြောလိုက်ခြင်းပါ။

‘အေးဟယ်. . . ခမျာမယ် အားနည်းချက်ကလေးတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါက လင်ငယ်ထားတဲ့ ဝါသနာတဲ့ ၊ သူ့လင်ညွန့်တင်ရှိတုန်းက နတ်မောက်ဆန်စက်စာရေး မောင်မောင်စိန်လင်းဆိုတာနဲ့ တိတ်တိတ်ကလေးမီးပွင့်ဖူးသတဲ့ ’

**‘ဟယ်...ဒီကလေးနယ်
တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့
စောစော (အဲ) အိမ်ထောင်ကျတာပဲပေါ့’**

မောင်ပန်းဒွေးအဖို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်မှ ပြန်လာလျှင် ချစ်အကျိုး
တော်ဆောင် အောင်သွယ်တော်ကြီး ဒေါ်သာရွှင်၏ အိမ်သို့ မဝင်မဖြစ် ဝ
င်ရလေသည် မှာ နေ့စဉ်မပျက် တာဝန်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

မောင်ပန်းဒွေးအဖို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်၌ ဘယ်ကလောက်မော
မော အပျိုဟိုင်းကြီး ဒေါ်သာရွှင်အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဒေါ်သာရွှင်ထံမှ ရွှေ
ရင်အေးစရာ စကားလေးများကို ကြားရစမြဲတည်း။ မောင်ပန်းဒွေးကား
ရွာတောင်ပိုင်းရှိ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးလူမောင်၏ သမီးချောသောင်းသော
င်းဆိုသူကလေးအပေါ် မျက်စိကျနေသည့်အတွက် သည် ကိစ္စကို ဒေါ်
သာရွှင်က သမိုင်းပေးတာဝန်အကျ ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ။

‘ဟယ်... မောင်ပန်းဒွေးပါလား၊ လာကွယ်၊ လာ... လာ၊ မင်းရော
က်လာတာ အတော်ပါပဲ၊ နေ့လည်က စပါးကြိတ်ထိုးတော့ သောင်းသော
င်းနဲ့ ငါ ဆုံမိကြသေးသကဲ့’

မောင်ပန်းဒွေး၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဝင်းလက်သွားသည်။ ။

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ အဲ... အဲသလိုတွေကြတော့ သောင်းသောင်း
က ဘာများ ပြောသလဲဟင်’

‘အေး. . . မင်းက သူ့အပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်စိတ်ထားတာ ကြားသိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်တဲ့ ၊ စိတ်လည်း မဆိုးပါဘူးတဲ့ ၊ အဲ. . . သူ့ အပေါ်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်စိတ်ရှိတာမှန်ရင် အလုပ်ကိုကြိုးစား လုပ်ဖို့ လူပေါ်ကြော့ ငပိန်တို့ နဲ့ တွဲပြီး ကစော်ဆိုင်ကိုမသွားဖို့ ၊ ဖဲသမား ညွန့်တင်တို့ မြာသမားမောင်သိုက်တို့ နဲ့ မပေါင်းဖို့ သတိပေးလိုက်တယ်’

‘ဟာ. . . ကျွန်တော် ကောင်းစားဖို့ သတိပေးတဲ့ စေတနာစကားပဲ၊ လိုက်နာရမှာ ပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ လိုက်နာရမှာ ပေါ့’

‘ကျန်သေးသဟဲ့၊ အဲ. . . ဘာလဲဆိုတော့ အချိန်မှန်စားဖို့ အချိန်မှန်အိ ဝ်ဖို့ ညဘက်လည်ပတ်တာတွေ မလုပ်ဖို့ လည်း မှာ လိုက်သေးတယ်’

‘စိတ်ချ၊ စိတ်ချ၊ သောင်းသောင်းနဲ့ တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါအဒေါ်ရယ်၊ သောင်းသောင်းပြောဆိုညွှန်ကြားသမျှ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မကျန် နာခံပါ့မ ယ်လို့’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်’

‘အယ်. . . ပြောပါဗျာ၊ပြောပါ၊ ဘာတွေများ ပါလိမ့်’

အထာနပ်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်သာရွှင်က စကားအသွားအလာကို ထိ န်းကျပ်ပေးနေသည့်အတွက် မောင်ပန်းဒွေးမှာ တော့ နွားပြာကြီးအောက်သွားမရှိဆိုသလို ဆတ်တင့်ငုံဖြစ်နေရလေသည် ။

‘ဘာများ လဲ ပြောစမ်းပါဦး အဒေါ်ရာ’

‘အေးပါဟယ်၊ ပြောမှာ ပေါ့၊ မင်းမလဲ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ၊ မင်းအသည်းကျော်သောင်းသောင်းက သည် လောက်သူပြောနေတာကို စဉ်းစားတတ်ရင် သူ့သဘောထားကို မင်းနားလည်လောက်မှာ ပါတဲ့ ၊ သူ့ဘဝမှာ မင်းသာရှိရင် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲသတဲ့ မောင်’

‘အောင်မလေး. . . လေး၊ ကြားရတာ နားဝဆိမ့်လှသဗျာ၊ ကျွန်တော့် လိုလူ ဇေဗ္ဗုမှာ ရှိပါသေးရဲ့ လား ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ’

‘မရှိပေါင်ဗျာ၊ မရှိပေါင်’

‘ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဆီကြိတ်ရင်ငါး ပိဿာလောက် လာပို့ပေးထားမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘ပေးတော့လည်း စားရသေးတာပဲကွယ်’

ဒေါ်သာရွှင်ကား ဝါသနာဘာဂီ ဆက်တိုင်းမီသူ ဖြစ်၏။ အောင်သွယ် တော်တို့ ၏ သဘောသဘာဝ အရည်အချင်းတို့ နှင့် လိုက်ဖက်စွာ တစ်ဖက်သားကို အရည်ပျော်ကျလောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူလည်း ဖြစ်၏။ ဆီးဖြူသီးကို ကျွဲကောသီးဖြစ်အောင် ပြောဆိုရမှာ လည်း ဝန်မလေးခဲ့။

အောင်သွယ်တို့ ၏ မာယာ၌ မျောနစ်ကြသူတို့ ကား ဖော်မစုံ၊ ကြင်ဖော်ဝေးများ ပင် ဖြစ်ကြပါလေသတည်း။

ယုယုကြည်တို့ သားအမိမှာ ဒေါ်သာရွှင်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ သုံးပတ်မျှရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။

ယုယုကြည်က ဒေါ်သာရွှင်၏ တူမအရင်းခေါက်ခေါက်။

အရင်းခေါက်ခေါက်ဆို ယုယုကြည်၏ မိခင် ဒေါ်သာမျှင်က ဒေါ်သာရွှင်၏ အစ်မရင်း မဟုတ်ပါကလား။ သူတို့ သားအမိက တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ သည် မြိုင်သေလာရွာသို့ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုသော ထုံးကို နှလုံးမူကာ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒေါ်သာမျှင်အဖို့ အားကိုးအားထားပြုစရာ လင်သားက မျက်ကွယ်ပြုသွားပြီဆိုတော့ စီးပွားရေးအတန်အသင့်ပြေလည်သော ညီမထံ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စ်သည် ။ သူတို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းအတွက် ဒေါ်သာရွှင်ခမျာ ဝမ်းသာအ
ယ်လဲဖြစ်ရသည် ။ အစ်မကြီး အမိအရာဆိုသကဲ့သို့
ပြန်လည်ပြုစုခွင့်ရရှိခြင်းအပေါ် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသည် ။ ပြီးတော့ ဗိုင်း
ကောင်းကျောက်ဖိ အလိမ္မာမလေး ယုယုကြည်အားလည်း တူမသာဆိုရ
သည် ။ သမီးကဲ့သို့ သဘောထားမိသည် ပင်။ သည် တော့ ဒေါ်သာရွှင်တို့
အိမ်ကလေးသည် သာတောင့်သာယာရှိလှစွာသော အိမ်ကလေးဟု ဆိုရ
ပေလိမ့်မည်။

ညနေတိုင်း ဝင်ဝင်လာတတ်သော မောင်ပန်းဒွေးအား ဒေါ်သာရွှင်နှ
င့်သာ မဟုတ်တော့။ ဒေါ်သာရွှင်နှင့် ယုယုကြည်တို့ အမေတစ်ခု သမီး
တစ်ခုတို့ အားလည်း ဆွေမျိုးရင်းချာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမသဖွယ် ရင်းနှီး
ခင်မင်နေခဲ့ပြီပင်။

သည် ကနေ့ ညနေလည်း မောင်ပန်းဒွေး ရောက်လာသည် ။

‘သောင်းသောင်းဟာ ကျွန်တော့်မေတ္တာကို ယုံကြည်လို့ ကျွန်တော့်ရဲ့
အချစ်ကို လက်ခံလိုက်တာပေါ့နော်’

‘သေချာတာပေါ့ကွယ်၊ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုတာ ဒါပဲပေါ့၊ မေ
တ္တာဆိုတာ ကုလား၊ ပထန်သိချင်မှ သိပေမဲ့ အသွားအပြန်ဆိုတာရှိတယ်
မောင်ပန်းဒွေးရဲ့ ၊ အဒေါ်အနေနဲ့ လည်း ဒီဝါကျွတ်မှာ မင်းနဲ့ သောင်း
သောင်းတို့ မြန်မြန်နီးစပ်ကြစေချင်ပါပြီကွယ်၊ ငါ့မှာ တော့ မဆီမဆိုင်
ကြားထဲကနေ အလိုလိုနေရင်း တစ်မောတည်းမောမောနေရတယ်’

‘အဒေါ်ကလည်း ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သောင်းသောင်းတို့ ညားတဲ့ အခါ
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ အကျိုးတော်ဆောင်အဒေါ်ကို မေ့မသွားပါဘူးဗျာ၊ အ
ဆင်ပြေရင်ပြေသလို လာလာကန်တော့မှာ ပေါ့’

‘သာဓုပါကွယ် သာဓုပါ၊ မဆောက်ဖြစ်သေးပေမဲ့ ကျောင်းဒကာလို့

အခေါ်ခံရလည်း မနည်းပါဘူး၊ ကဲဟေ့ . . . သမီးယုကြည်ရေ ပဲခြမ်းသုပ်
ကလေးနဲ့ ရေနွေးကြမ်းလုပ်ပါဦးကွယ်၊ သမီးအစ်ကိုမောင်ပန်းခွေး စား
ရအောင်’

‘အဆင်သင့်ပါပဲအဒေါ်ရယ်၊ ပဲခြမ်းက အစ်မသောင်းသောင်းပေးတဲ့
ပဲခြမ်း၊ ဆီက အစ်ကိုပန်းခွေးပေးတဲ့ ပဲဆီ၊ ဟီဟီ . . . လိုက်လည်း လိုက်ဖ
က်ပနော်၊ ကိုင်း . . . အစ်ကိုပန်းခွေး ပဲခြမ်းသုပ်လည်း စား၊ ရေနွေးကြမ်း
လည်း သောက်ပါဦး၊ ယုကြည်တို့ တော့ သည် ဝါကျွတ်ရောက်ရင် အစ်
ကိုပန်းခွေးတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကျွေးတာကို တစ်ဝစားမှာ နော်’

‘စားပါဗျာ၊ စားပါ၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကြိုက်သလောက်သာစား၊
ဟုတ်ပြီလား’

ယုယုကြည်က ဟန်မူပိုပိုဖြင့် မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်ကာ ရိတိ
တိလေးပြောလိုက်သည့်အပေါ် မောင်ပန်းခွေးခမျာ ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်ရ
င်း တဟဲဟဲဖြစ်နေသည် ။ ရင်ထဲမှာ လည်း ဆီထိဝွမ်းစွတ်ပီတိလွှမ်းလျ
က် . . . ။

‘အစ်ကိုပန်းခွေးတစ်ယောက် အစ်မသောင်းသောင်းနဲ့ မင်္ဂလာဆော
င်ပြီးရင် ယုကြည်တို့ ဆီ ခြေဦးလှည့်ဖို့ နေနေသာသာ လာတောင်မှ လာ
ပါ့မလား မသိဘူး’

‘အောင်မလေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာတုန်း ယုကြည်ရယ်၊ ယုကြည်
ရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ကိုပန်းခွေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်
လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မတုံး၊ ဘယ်အရေးဘယ်ကိစ္စနဲ့ ပဲကြုံကြုံ ယုကြည်တို့ အ
ပေါ်ကို ကိုပန်းခွေးက ဦးစားပေးပြီးသား၊ အလေးအနက်ထားပြီးသား’

စကားတွေက ဟန်ချက်ညီနေကြသည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဒေါ်သာရွှင်
၏ နှုတ်မှ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခု ဖွင့်ဟလာသည် ။

‘ဪ... ဒါထက် မောင်ပန်းခွေးကို ပြောဖို့ ရာ မေ့နေလိုက်တာကွယ်’

‘ဘာများ တုံး အဒေါ်ရဲ့ ’

‘ဟိုကွယ် နောက်ရက်ကျရင် အဒေါ်အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်၊ အနည်းဆုံးတစ်ပတ်မက နှစ်ပတ်လောက်တောင် ကြာချင်ကြာလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ အဒေါ်မရှိဘူးဆိုပြီး အဒေါ်တို့ အိမ်ကို မဝင်ဘူး မထွက်ဘူး မလုပ်ပါနဲ့ ၊ အဒေါ်အစ်မ မင်းကြီးကြီးနဲ့ မင်းညီမ ယုကြည်တို့ လည်း အရှိသားပဲဟာ၊ သူတို့ ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါကွယ်နော့’

‘ဪ... ဘာများ လဲလို့ စိတ်ချပါ အဒေါ်ရယ်၊ စိတ်ချပါ၊ စိတ်ချသာ သွားပါ၊ ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးစီးပြီဆိုမှ သာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ယုယုကြည်တို့ သားအမိ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကူညီဖို့ ရာအဆင်သင့်ပါပဲ အဒေါ်’

‘သာဓုပါတော် သာဓုပါ၊ ကိုင်း... အစ်မနဲ့ တူမ ကြားကြတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မခရီးထွက်နေတဲ့ ရက်တွေမှာ မောင်ပန်းခွေးရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ သူ့ဆီတောင်း၊ ဟုတ်ပြီလား’

ဒေါ်သာရွှင်က ကောက်ပင်ရိတ်လှီးစကားကို ဆိုလိုက်သည် ။ ဘာပဲပြောပြော ခရီးသွားရမည့်သူအတွက်လည်း စိတ်ချလက်ချရှိရသကဲ့သို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေအတွက်လည်း စိတ်မအေးစရာမရှိ။ သည့်အတွက် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ထက် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟရိပ်က ပို၍ အေးသည် ဟု ဆိုလိုခဲ့လေသလား။

ဒေါ်သာရွှင် ခရီးထွက်ပြီး နှစ်ပတ်မပြည့်ခင်မှာ ပင် ကိစ္စများ အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့လေသည် မို့ မြိုင်သေလာရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ခရီးတစ်ထောက်နားတုန်း အိမ်အခြေအနေကို မေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့် ရသည်။ ။

‘မောင်ပန်းဒွေးလား၊ တော်ရှာတဲ့ သူငယ်ပါပဲ၊ ဒေါ်သာရွှင်ခရီးထွက် တဲ့ ရက်တွေမှာ ယုယုကြည်တို့ သားအမိကို ညနေတိုင်းသွားပြီး လိုအပ် တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးရှာပါတယ်’

‘ဪ... ဟုတ်လား’

အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးထံမှ ကြားရသည့်သတင်းစကားကြောင့် ဒေါ်သာ ရွှင် ရင်ထဲချမ်းမြေ့သွားရသည်။ ။

‘အင်း... မောင်ပန်းဒွေး... မောင်ပန်းဒွေး ငါမရှိတဲ့ ရက်တွေမှာ သူ ရည်စားသောင်းသောင်းနဲ့ အကြောင်းတွေမကြားရလို့ ပျင်းများ နေမ လား၊ အင်းလေ သူမပျင်းရအောင် ငါ့အစ်မနဲ့ ငါ့တူမတို့ က စကားနည်း ထောက်ခံကြမှာ ပါ’

သည် သို့တစ်ကိုယ်တည်း တွေးတောရင်း ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ထို့ နောက် သူမ၏ ခြံထဲ...။

ထူးခြားသည် ကား ခါတိုင်း သူမ၏ အိမ်သည် တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး အသံဖြင့် ဝေစည်နေတတ်စမြဲ။ ခုတော့ ဘာသံမျှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှပါဘိ။

‘ဟဲ့... အိမ်ကလူတွေ ဘယ်ကိုများ သွားကြလဲဟေ့၊ တိတ်ဆိတ်လှချ သ်လား၊ ငါပြန်ရောက် လာပြီဟေ့၊ ပြန် လာပြီ၊ ယုကြည်ရေ ဟေ့... ယုကြည်’

အိမ်ပေါ်ကိုတက်မိသည် နှင့် ဒေါ်သာရွှင်၏ အသံက စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

‘ဟဲ့. . . ငါရှိပါတယ် သာရွှင်ရဲ့ ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ထမင်းအိုးငဲ့နေရင်းတန်းလန်းမို့ဟဲ့’

ဒေါ်သာရွှင်က ငဲ့ပြီးသော ထမင်းအိုးအား တစ်ချက်နှစ်ချက်ဆောင့်ရင်း မီးဖိုခွင်ပေါ် ပြန်တင်ကာ လှမ်းပြော လိုက်လေသည်။ ။ သည့်နောက် ဒေါ်သာရွှင်ပါလာသော ကုန်ပစ္စည်းအချို့ကို ဆွဲယူကာ နေရာတကျ သိမ်းဆည်း လိုက်လေသည်။ ။

‘ညည်းကို ခရီးရောက်မဆိုက်ဆိုသလို ပြောရဦးမယ် သာရွှင်ရေ’

‘ဘာများ တုန်း မမသာမျှင်ရဲ့ ’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲအေ၊ မောင်ပန်းဒွေးပေါ့၊ မောင်ပန်းဒွေး’

‘မောင်ပန်းဒွေး ဟုတ်လား၊ သူဘာဖြစ်လို့ လဲ’

‘သူ မနေ့ညကပဲ မိန်းမခိုးသွားပြီအေ’

‘ဟယ်. . . ဒီကလေးနှယ် ဝါကျွတ်မပြောနဲ့ ငါပြန်လာတဲ့ ထိအောင်လေးတောင် မစောင့်နိုင်ပါကလား၊ အင်း. . . လေ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ညားကြမယ့်ဟာပဲ၊ စောစောခိုးတော့လည်း စောစော (အဲ) အိမ်ထောင်ကျတာပဲပေါ့၊ အင်း. . . သောင်းသောင်းနဲ့ ကြိုက်နေတာလည်း ကြာပဲကြာမင့်ဟာ၊ ခုတော့လည်း သူ့အိုးနဲ့ သူ့ဆန် ဖြစ်သွားကြတာ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ မမရယ်’

‘အယ်. . . ညည်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ညည်းထင်တာတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ’

‘ဒါ...ဒါ...ဒါဖြင့်’

‘ပန်းဒွေးခိုးသွားတာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သမီး... အဲ ညည်းတူ
မအရင်းခေါက်ခေါက် ယုကြည်ဟဲ့၊ ယုကြည်ကို၊ အီး. . . ဟီး . . .
ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူးဟယ်’

‘အမလေးလေး ရက်စက်ပ ပန်းဒွေးရယ် ကောင်းကြသေးရဲ့ လား အ
ရပ်ကတို့’

အောင်သွယ်တော်ဒေါ်သာရွှင်၏ အဖြစ်က စင်ရော်ငှက်ငယ်ရေနစ်
သည့်ကိန်း (သို့တည်းမဟုတ်) မြွေအလမွှာယ်ဆရာ ပိုးထိသည့်ကိန်း။

ဪ... လောကကမ္ဘာမှာ တော့ ဩချစရာတွေက အများ သားပါပဲ
ကလား။
